

Arrest

nr. 117 774 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DUCHATEAU en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Zakho in Noord-Irak. Naar aanleiding van een stammenconflict, veroorzaakt door uw oudere broer in 1998 zou u samen met de rest van uw familie uit Irak zijn gevlucht in 2002. In Turkije zou u van de rest van uw familie gescheiden zijn, toen men u met een vrachtwagen richting Nederland stuurde. Sindsdien zou u helemaal niets meer hebben vernomen van uw familie. U zou in Nederland achtereenvolgens in 2004, in 2006 en in 2008 een asielaanvraag hebben ingediend. U zou telkens weigeringsbeslissingen hebben ontvangen. U zou gedurende lange tijd in een gesloten centrum hebben moeten verblijven in Nederland

met het oog op een repatriëring. Omdat dit laatste niet kon doorgaan, zou men u in vrijheid hebben gesteld, waarna u naar België reisde om alhier op 14 januari 2010 een asielaanvraag in te dienen. Op 8 juli 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een technische weigering omdat u binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproeping om u op 3 maart 2010 aan te bieden.

Op 6 juni 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die waarvoor u een asielaanvraag indiende in Nederland, namelijk een stammenconflict dat door uw broer werd veroorzaakt. U lichtte op het CGVS toe dat het stammenconflict wellicht iets te maken had met een vrouw die uw broer zou hebben gekend. U legde twee documenten voor ter staving van uw asielaanvraag: een attest van de 'muqtar' en een attest van de lokale chaldeeuwse Kerk (blijkt na vertaling).

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven reeds drie keer werden behandeld door de Nederlandse asielinstanties en dat u telkens weigeringsbeslissingen hebt ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 37-44). Hoewel u nooit bent teruggekeerd naar Irak is België - en niet Nederland alwaar u een eerste asielaanvraag indiende - bevoegd geworden voor de behandeling van uw asielaanvraag aangezien u niet werd overgedragen aan de Nederlandse asielinstanties binnen de 18 maanden na het terugnameakkoord op grond van de Dublin verordening. Dat de Nederlandse asielinstanties tot drie keer toe uw asielaanvraag behandelden, telkens met een negatieve beslissing als gevolg, is van die aard om uw asielaanvraag in België bij voorbaat met het nodige voorbehoud te bekijken.

U verklaarde dat uw negatieve beslissingen in Nederland te wijten waren aan het feit dat u geen bewijzen kon voorleggen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 36), maar de bewijzen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag in België voorlegde, kunnen allerm minst overtuigen. U legde twee kopieën van documenten voor. U zou deze documenten hebben verkregen via iemand die u in een gesloten centrum in Nederland had leren kennen en die teruggekeerd was naar Noord-Irak. U zou hem hebben gevraagd bewijzen te verzamelen inzake uw problemen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 4, 28 en 29). De twee documenten werden tijdens het gehoor op het CGVS vertaald door de aanwezige tolk (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6).

Vooreerst is het erg opmerkelijk dat u hoegenaamd niet weet wat er precies staat vermeld in deze documenten. U kan weliswaar niet lezen, maar niettemin mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u stappen had ondernomen om in kennis gesteld te worden van de inhoud van deze documenten. Het betreffen immers stukken die, althans volgens uw eigen verklaringen, uw asielaanvraag alsnog moeten staven. Dat u zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om te weten te komen waarover de brieven precies gaan, ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid. Uit de vertaling van de twee documenten blijkt bovendien dat er geen concrete informatie wordt gegeven over de aard van het probleem dat u en uw familie aanzetten tot jullie vlucht uit Irak. Er wordt enkel vermeld dat er sinds 1998 een stammenconflict was ontstaan en dat als gevolg hiervan jullie waren gevlucht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6). Dient in dit verband te worden opgemerkt dat uzelf verklaarde samen met uw familie te zijn gevlucht in 2002 en dus niet in 1998 (zie gehoorverslag CGVS, vraag 24). Op de vraag of u kon bevestigen dat het incident dat aan de basis lag van jullie problemen, plaatsvond in het jaar 1998, verklaarde u enkel te weten dat het lang geleden was. U kon echter helemaal niet zeggen wanneer het precies was (zie gehoorverslag CGVS, vraag 25). Deze vage verklaringen van u kunnen allerm minst overtuigen.

Daarenboven zijn beide stukken opgesteld in juni 2008 en dringt de vraag zich op waarom u er dan niet in was geslaagd deze stukken in Nederland voor te leggen, waar u nog tot 2010 verbleef. Hoe dan ook, deze stukken betreffen geen originelen, zodat noch de authenticiteit noch de herkomst ervan kunnen worden nagegaan.

Vervolgens dient opgemerkt dat al uw verklaringen in verband met uw probleem in Irak bijzonder vaag zijn. Toen u werd gevraagd de problemen waarvoor u uit Irak bent gevlucht, in detail toe te lichten, verklaarde u in eerste instantie hierover geen details te weten. U kon enkel zeggen dat uw familie vijanden had en dat jullie daardoor een probleem hadden, dit is wel bijzonder summier en vaag. Wanneer u erop werd gewezen dat u toch meer informatie diende te geven, lichtte u toe dat uw oudere broer een probleem had veroorzaakt. U voegde er vervolgens aan toe dat de problemen van uw broer iets te maken hadden met een vrouw. Uzelf zou er verder niets over vernomen hebben. U verklaarde dat in de tijd dat het probleem was ontstaan, u nog een kind was en dat u in die periode over het algemeen aan het werk was buiten op straat (zie gehoorverslag CGVS, vragen 61-64). Na lang doorvragen over het probleem 'an sich', drukte u het vermoeden uit dat er wellicht een vrouw was vermoord omdat ze was betrapt met uw broer, maar u bleef herhalen hierover helemaal niet zeker te zijn

(vragen 67-73). Er mag in alle redelijkheid worden geconcludeerd dat - ook al was u op het moment van de feiten maar een adolescent (16/17 jaar oud) - u over dit conflict achteraf nog moet hebben gepraat met uw familie en bijzonderheden moet hebben vernomen. Zeker wanneer u stelt dat het probleem actueel blijft en blijkt dat u telkenmale omwille van deze feiten, hetzij in Nederland, hetzij in België een nieuwe asielaanvraag indient. Dat u zich dan over deze concrete zaak niet verder heeft bevraagd doet in ernstige mate afbreuk aan de waarachtigheid van dit beweerde vluchtmotief.

Vervolgens liet u optekenen dat uw vader als gevolg van het probleem van uw broer door de Iraakse autoriteiten werd gearresteerd. U kan hierover echter geen verdere informatie geven. U weet niet door welke instantie hij werd gearresteerd, u weet niet of hij al dan niet werd veroordeeld, en u weet evenmin of hij al dan niet werd gedetineerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 81, 82, 90-95).

Meer in het algemeen is het totaal ongeloofwaardig dat u over al deze familiale problemen, die aan de basis lagen van jullie vertrek uit Irak, zo weinig informatie kan geven.

Anderzijds bent u er wel in geslaagd om stukken te laten overbrengen naar België in verband met uw probleem. U zou iemand die u kende vanuit een gesloten centrum de opdracht hebben gegeven naar uw wijk te gaan om naar uw problemen te informeren. De stukken die hij u bezorgde zijn echter brieven met bijzonder vage verklaringen over het probleem dat in 1998 is ontstaan. Hoewel deze documenten in 2008 werden opgesteld, tien jaar na het ontstaan van het probleem, is er geen enkele verwijzing naar de actuele stand van zaken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6). Het is bovendien onbegrijpelijk dat de persoon die er blijkbaar wel in geslaagd is om deze documenten te laten opstellen en u te laten bezorgen, hieromtrent evenmin informatie heeft kunnen bekomen, in het bijzonder over wat er met uw vader zou zijn gebeurd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 83, 96-99).

Voorts dient opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u na al die jaren in Europa, er klaarblijkelijk niet aan gedacht heeft om iemand op te bellen/te contacteren in uw geboortestad Zakho. Zakho is een stabiele stad in het Noorden van Irak en het kan dan ook niet moeilijk zijn om er telefonische contacten te leggen, bijvoorbeeld met kennissen of familie, of met de chaldeeuwse kerk of muqtar die bijgevoegde stukken hebben opgesteld. U antwoordde hierop dit niet te durven aangezien u dan het risico loopt dat uw vijanden in Irak uw verblijfplaats in België zouden te weten komen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 102 en 103). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. U kan niet eens uw problemen in detail toelichten, laat staan dat u zou weten wie uw concrete vijanden zijn. Dat deze voor u totaal onbekende personen u vervolgens in België zouden komen zoeken na enkele telefoontjes om te informeren naar uw problemen, is dan ook totaal hypothetisch en hoogst onwaarschijnlijk.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag in België op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden. U gaf een verkeerde geboortedatum op en verklaarde bovendien dat u afkomstig was van Mosul in plaats van Zakho. Eerst weet u deze verkeerde identiteitsgegevens aan vertaalfouten vanwege de tolk. Toen u erop werd gewezen dat het verschil tussen Mosul (Centraal-Irak) en Zakho (Koerdisch autonome Regio) zo groot is dat het moeilijk kan worden toegeschreven aan een vertaalfout, gaf u dit toe. U lichtte toe dat u die dag in de war was als gevolg van het koude winterweer (zie gehoorverslag CGVS, vragen 51-54). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het vermoeden rijst dat u doelbewust deze verkeerde gegevens opgaf opdat u als asielzoeker afkomstig uit Centraal-Irak toenertijd in aanmerking zou komen voor het statuut van subsidiaire bescherming. Wat er ook van zij, naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag in België liet u optekenen geboren te zijn op 1 juli 1985 in Zakho (Noord-Irak) en altijd in deze stad te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 51 en 55).

Omwille van bovenstaande redenen wordt het statuut van vluchteling u niet toegekend.

Tot slot wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ter staving van uw asielrelaas legde u geen andere documenten voor dan de reeds hierboven besproken twee documenten. U legt ook geen enkel identiteitsdocument voor. Het is dan ook allerm minst duidelijk of de twee documenten die verwijzen naar de familie (T.) op u betrekking hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48 tot 48/5, artikel 51/4, § 3, artikel 52, § 2, artikel 57/6, § 2, en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij geeft een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen, voegt rechtsleer van UNHCR bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 5) en stelt dat verweerder geen juiste toepassing maakte van de bewijslast door het voordeel van de twijfel niet toe te passen.

Verzoeker weet niet meer over zijn problemen dan hetgeen hij vertelde.

Aan het feit dat hij loog over zijn geboorteplaats wordt te zwaar getild. *“Niets stond verzoeker in de weg om dit verhaal te blijven volhouden. Verzoeker was op een bepaald ogenblik tot het besef gekomen dat leugens niet nodig waren”*.

Verzoeker begrijpt niet waarom wordt geoordeeld dat er in zijn hoofde geen reëel risico is op vervolging en dit werd niet afdoende onderzocht. De vaagheid van zijn verklaringen wordt benadrukt doch de feiten dateren reeds van 1998 en verzoeker was nog jong ten tijde van deze feiten.

Verzoeker stelt over bijkomend bewijs te beschikken over de toestand in Zakho. Hij heeft een kennis in het centrum gevraagd om via diens vader zich te vergewissen van zijn problemen. De waarheid is verschrikkelijk. Zijn vader werd vermoord en verzoeker is gevlucht omdat hij werd bedreigd. De wijkverantwoordelijke waarschuwde zijn familie niet terug te keren. De bijkomende stukken, zoals bij het verzoekschrift gevoegd, tonen zijn vrees aan (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3a en 3b).

Verzoeker betoogt dat het geweld in Irak de laatste maanden toenam, voegt ter staving een aantal stukken bij het verzoekschrift en stelt dat deze feiten zijn vrees aantonen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7).

Daarnaast voegt hij een stuk bij het verzoekschrift ter staving van het gegeven dat hij in Nederland asiel vroeg in 2002 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2).

2.2. Verweerder legt door middel van een aanvullende nota op 3 januari 2014 de *“COI Focus, Irak, De actuele veiligheidsituatie in Noord-Irak”* van 20 december 2013 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker geeft evenmin enige duiding omtrent de wijze waarop artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het taalgebruik in de procedures bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, *in casu* zou zijn geschonden, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.3. Hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet geschonden zou kunnen zijn, wordt door verzoeker ook niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.7. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat de asielmotieven waarop hij zich in het kader van zijn onderhavige, tweede asielaanvraag beroept in België reeds tot driemaal toe werden behandeld door de Nederlandse asielinstanties en dat dit steeds een negatieve beslissing tot gevolg had, hetgeen reeds bij voorbaat twijfels oproept over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Uit het standaardformulier voor terugnameverzoeken, zoals opgenomen in de map inzake verzoekers eerste asielaanvraag in België, blijkt daarenboven dat verzoeker, wanneer deze ten eerste male asiel aanvraag in België, aanvankelijk moedwillig zijn verblijf en asielaanvragen in Nederland verzweeg en dat hij slechts nadat hij werd geconfronteerd met het Eurodacverslag waaruit zijn aanwezigheid in Nederland blijkt toegaf dat hij eerder asiel aanvraag in Nederland (administratief dossier, stuk 1, p.3).

Bovendien trachtte hij in dit kader op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, daar waar hij tijdens zijn eerste asielaanvraag een andere geboortedatum opgaf en beweerde te zijn geboren in Mosul in Centraal-Irak (administratief dossier, stuk 1, 'Terugnameverzoek', nr.4-5). Nadat hij dit bij het CGVS aanvankelijk trachtte te verklaren door tolkproblemen en door het koude winterweer, erkende hij uiteindelijk dat hij bij zijn eerste asielaanvraag ten overstaan van de Belgische autoriteiten intentioneel bedrieglijke verklaringen aflegde om te vermijden dat hij zou worden gerepatriëerd naar Nederland (administratief dossier, stuk 6, nr.51-58).

Uit de stukken zoals opgenomen in de map inzake verzoekers eerste asielaanvraag in België blijkt bovendien dat zijn eerste asielaanvraag in juli 2010 werd beëindigd omdat hij geen gevolg gaf aan de oproeping om zich in maart 2010 aan te bieden en bijgevolg geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 1). Op deze wijze heeft verzoeker op vrijwillige wijze verzaakt aan de bescherming waarom hij verzocht bij de Belgische autoriteiten. Blijkens de gang van zaken, zoals deze blijkt uit de voormelde map inzake zijn eerste asielaanvraag, heeft verzoeker bovendien doelbewust verzaakt aan zijn eerste asielprocedure om te vermijden dat de Nederlandse autoriteiten zijn asielaanvraag zouden overnemen. Nadat zijn eerder verblijf aldaar werd vastgesteld, nadat verzoeker werd gehoord in het kader van een terugnameverzoek en nadat dit terugnameverzoek door Nederland werd ingewilligd, bleek immers dat verzoeker was verdwenen. Verzoeker bevestigde bij het CGVS bovendien uitdrukkelijk dat hij doelbewust niet kwam opdagen tijdens zijn eerste asielaanvraag om een terugzending naar Nederland te vermijden (administratief dossier, stuk 6, nr.48).

De voormelde houding en gedragingen in hoofde van verzoeker vormen een frappante inbreuk op de op hem rustende medewerkingsplicht in het kader van de behandeling van zijn asielaanvraag en zijn onverenigbaar met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker, nadat zijn eerste asielaanvraag in België reeds in juli 2010 werd beëindigd nadat hij zich aan de behandeling van deze asielaanvraag onttrok, gedurende bijna drie jaren wachtte alvorens uiteindelijk opnieuw asiel aan te vragen in juni 2013. Verzoekers handelwijze getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

De ernst en de geloofwaardigheid van deze beweerde vrees wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker, zoals met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, tijdens het gehoor bij het CGVS hoegenaamd niet bleek te weten wat er vermeld staat in de documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag neerlegde en zich klaarblijkelijk geen enkele moeite had getroost om te weten waarover deze documenten precies gaan. Dat hij een dermate verregaand gebrek aan interesse vertoonde inzake de stukken die hij bijbracht ter staving van zijn asielverzoek valt niet te rijmen met verzoekers beweerde vrees.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat al zijn verklaringen omtrent zijn beweerde problemen in Irak bijzonder vaag zijn, dat hij hierover nagenoeg geen details kon verstrekken en dat hij niet zeker bleek te zijn over de weinige gegevens die hij wel verstrekke. Verzoeker bevestigt zijn lacunaire verklaringen ter zake en verwijst naar zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten. Hij gaat hiermee echter volledig voorbij aan het gegeven dat kon worden verwacht dat hij over de stammentwist achteraf nog moet hebben gepraat met zijn familie en bijzonderheden moet hebben vernomen, zeker wanneer hij stelt dat het probleem actueel blijft en hij omwille van dit probleem telkenmale opnieuw asielaanvragen indiende in Nederland en België. Dat verzoeker zich niet verder bleek te hebben bevraagd aangaande de concrete en onderliggende toedracht van zijn problemen doet dan ook in ernstige mate verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen, te meer daar hij zich hierover had kunnen informeren via de persoon die er blijkbaar wel in slaagde om voor verzoeker documenten te laten opstellen en deze aan hem te bezorgen. Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker, ondanks dat hij ter staving van het beweerde stammenconflict bij het verzoekschrift opnieuw documenten voegt die hij via een contact en vanuit Noord-Irak zou hebben bekomen, andermaal niet de minste bijkomende informatie verstrekt omtrent de ware toedracht van het stammenconflict ingevolge waarvan hij beweert niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin.

De neergelegde documenten van de Chaldeeuwse kerk en van de wijkverantwoordelijke, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 11) en zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 1b, 3a en 3b), zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen. Vooreerst worden deze stukken slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Daarenboven werden deze stukken slechts vele jaren na de beweerde feiten opgesteld, vertonen zij een gesolliciteerd karakter en bevestigen zij slechts in vage en algemene bewoordingen verzoekers problemen, zonder dat zij concrete informatie bevatten over zijn situatie en problemen ter plaatse of het onderliggende stammenconflict. Tevens strookt het gestelde in een aantal van deze attesten, met name dat verzoeker reeds in 1998 problemen kende, het land verliet en in Irak vertoefde, niet met zijn verklaarde uitreis uit Irak in 2002. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, te worden aangevoerd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Zij wegen dan ook in het geheel niet op tegen de hoger gedane, frappante vaststellingen.

Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk, getiteld "*Rapport van nader gehoor*", waaruit overigens eveneens blijkt dat verzoeker slechts in 2002 Irak verliet, bevat geen elementen die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (*ibid.*, bijlage 2).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op de *sub* 2.3.7. gedane vaststellingen ten aanzien van het beweerde asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts geen informatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn regio van herkomst, gelegen in het gebied in het Noorden van Irak onder het formele bestuur van de KRG, beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar hij gewag maakt van een recente stijging van het geweld in Irak en deze tracht te staven aan de hand van een aantal persartikels (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7), dient immers te worden vastgesteld dat, behoudens één artikel inzake een aanslag in de stad Erbil in september 2013, geen van de neergelegde persartikels betrekking heeft op de situatie in verzoekers regio van herkomst in het Noorden van Irak. In het artikel over de aanslag in Erbil, een stad die daarenboven is gelegen in een andere provincie dan deze waarvan verzoeker afkomstig is, wordt bovendien weliswaar melding gemaakt van een aanslag met vier bomauto's doch hierin wordt daarnaast uitdrukkelijk gesteld: *"In Iraaks Koerdistan, een autonome regio, zijn aanslagen zeer zeldzaam"*. Dit laatste vindt daarenboven bevestiging in de door verweerder neergelegde *"COI Focus, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak"* van 20 december 2013 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Uit deze informatie blijkt dat de aanslag zoals door verzoeker aangevoerd de enige grootschalige terroristische aanslag was die de laatste zes jaren heeft plaatsgevonden in het KRG-gebied, dat terreurdaden aldaar zeldzaam zijn en dat deze over het algemeen geen burgers als doelwit hebben (*ibid.*, p.7). Op grond van de voormelde informatie, alsmede de in het administratief dossier opgenomen veiligheidsanalyse inzake verzoekers provincie en regio van herkomst, dient te worden besloten dat de situatie aldaar niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 12).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS